

KDYŽ SI SPOLUŽENKY NEBEROU SPOLUŽENKY

Stáda, 24. června 2007

Co jsem si vždycky přála: vystudovat vysokou školu, potkat milého, vdaného manžela, mít dvě děti, zajímavou práci. Sice to není až tak vše prosvícené úspěchem, ale více méně - až na pár kránců - na kráse - tohle vše mám. Tedy mám: vystudovanou školu, dvě děti, práci a manžela.

Je mi kousek přes třicet a uplynulými léty jsem se doboxovala k solidní ztrátě iluzí. Kdybych se měla zaměřit se mi nepovedlo a co jsem zkopala, asi bych si zadala na slušnou podzimní depku a hromádku popela na mě tak neodkonale hlavě. Věřím, že se najde spousta podobných smýšlejších. Když se ohlížím zpět a skládám informace o mně kdysi blízkých i méně blízkých, uvážím si, že by některé osudy vydaly na román a čím víc nám je, tím zajímavější. Před nedávnem jsem se začala potkávat s bývalou spolužačkou. I když to byla setkání více méně náhodná - na zastávce, před vchodem do školy, pokud bylo hodně témat na rozebírání. Ona vždy elegantně a vkusně upravena, já ve svých věkových rýhách, ona si nenápadně přepudrovávala nos, já byla ráda, když jsem si ráno stačila vyčistit zuby. I tak, každé setkání bylo příjemné, vtipné a já jsem z něho měla dobrý pocit. O jejím soukromém životě jsem věděla jen, že si vzala muže o pár let staršího. Nikdy o něm příliš nemluvila a mně bylo hloupé se vyptávat. Takže bylo pro mě velkým překvapením, když jsme se potkaly na jednom vánočním firemním večírku, kde s z jejího muže vyklubal velmi blízký spolupracovník mého manžela - a o rovných 35 let starší. Docela mi klesla brada. Upřímně. Když jsem to vztáhla na sebe, nedokázala jsem si představit, jak ženská v mém věku je s důchodovým penem. Toliko ovšem moje představa a představa. Brzy jsme byli s mým mužem pozváni k nim na večeři rozhodně to byl dýchánek naprosto odlišný od těch, na kterých se běžně vyskytujeme (hodně lidí, hodně hluk, něco se sní, často je jedno, co) a hlavně se toho hodně, ale opravdu hodně vypije. Ocitli jsme se v příjemné a vkusné zařízeném bytě, v obýváku hrál decentně Frank Sinatra a na stole už bylo prostěno. Podávaly se tři chody a já si připadala přesně jako Julia Roberts v Pretty Woman - v rozpacích, kterou lásku, nebo vidličku použít a jak se to, co před sebou, vlastně jí. Jídlo bylo výborné a víno přesně tak. Po dezertu jsme se přemístili do příjemné kožené sedačky a začala ta pravá konverzace. A tehdy jsem si uvážila jednu věc: proč by ho nemohla mít ráda, doopravdy ráda? On jí dává to, co chlap v jejím věku sotva. Nadhled, zkušenosti, naučil ji uživat si dobrého jídla a dobrého pití, pravidelně jí bere do vybraných restaurací, byla v opeře v Miláně, jezdí na koncerty slavných dirigentů a orchestrů do Berlína a Londýna. Ale - prosím, to mi věřte - opravdu to není jen o penězích, o blahobytu. Řekla bych, že se nezabývá malichernostmi, nejspíš ani nezářil... a ona? ona ho obdivuje, baví a navíc mu umožnila začít nový život ve věku, kdy už mnozí pánové přemýšlejí nad výminkem. Jak už to tak bývá, vše má své pro a proti, ale já jsem si řekla, že se zaměřím spíše na to dobré a pozitivní. Nejspíš bych svého věkového přímého manžela neměla nikdy vyžrálý, prodivný, inteligentní ... Paula P.S. Neodolala jsem, a jako ilustrační fotku jsem použila tohoto "starce" ... d@niela